

[Poul Møller.]

under 67 år og personer over 67 år. De regner med, at den første gruppe ikke vil forøges procentuelt som følge af overgangen til folkepensionering, fordi denne gruppe ikke bliver berettiget til folkepensionens mindstebeløb og derfor ikke trækkes ind i den øvrige del af folkepensionsordningen, men også fordi denne gruppe — i hvert fald en del af den — selvfølgelig kun i en overgangstid bliver forpligtet til ydelsen. Man regner altså med uforandret procent, 41, af disse persongrupper som modtagere af folkepension. For dem over 67 år regnes der med, at 80 pct. vil tage den indkomstbestemte folkepension, medens de resterende 20 pct. ikke vil tage den. Af disse resterende 20 pct. udgør omkring halvdelen tjenestemænd og dermed ligestillede, der slet ikke er berettiget til folkepension og altså ikke kan belaste ordningen med udgifter. Tilbage bliver ca. 40 000 personer over 67 år, der på grund af højere indkomster kun kan få mindstebeløbet. Det er forudsat, at samtlige disse 40 000 tager mindstebeløbet. Vi har ikke ment at kunne bestride, at det er nøgternt at regne med, at der fortsat i vort land vil være 40 000 personer over 67 år, hvis indkomster er af en sådan karakter, at de kun kan være berettiget til mindstebeløbet. Vi har imidlertid fået at vide, at såfremt den første gruppe personer under 67 år vokser fra 41 pct. til 50 pct., bliver merudgiften 20 mill. kr. større. Det er vel næppe tænkeligt, at denne gruppe kan overstige 50 pct., dels fordi det er en overgangsordning, dels fordi vel fortsat halvdelen af landets mænd i alderen fra 65 til 67 år og enlige kvinder fra 62 til 67 år vil bevare de indkomster, de tidligere har haft i erhvervslivet eller på anden måde. Vi tror simpelthen ikke, vi når dertil, at over 50 pct. af befolkningen holder op med at arbejde, når de er fyldt 65 år. Forsåvidt angår den anden gruppe, gruppen over 67 år, betyder det, hvis den stiger til 85 pct., yderligere 20 mill. kr. i merudgift, men det vil sige, at der i vort land kun er

20 000 personer i disse aldersgrupper med indtægter, der er så høje, at de kun kan have mindstebeløbet, altså ialt kun 20 000 enlige med indtægter over 7 000—8 000 kr. og ægtepar med indtægter over 10 000—11 000 kr. Det er næppe tænkeligt, at man kommer over denne procent på 85.

Vi mener derfor, at nøgternt bedømt er den yderste risiko, at ordningen bliver 40 mill. kr. dyrere end anslået. Merudgifterne er ca. 200 mill. kr. eller 20—25 pct. større end udgifterne til den gældende aldersrenteordning. I det omfang arbejdsindsats og opsparevillje fremmes ved denne reform, skulle de beregnede merudgifter kunne hentes hjem i form af betydelige samfundsøkonomiske fordele. Det kan derfor efter vor mening forsvares at belaste vore offentlige udgifter med denne merudgift.

Man er på nuværende tidspunkt nået frem til to dækningsformer — idet man endnu ikke kender besparelserne — som må være tilfredsstillende for det konservative folkeparti. For det første folkepensionsbidraget, som vi betragter som en fordel i forhold til den nuværende fordeling af de sociale udgifter. Vi har før talt om at opnå en anden fordeling af de sociale udgifter, men er altid blevet afvist. Vi er nu nået frem til, at disse merudgifter ikke belaster mellemstanden med progression i skatteskalaen, vi er nået frem til et bidrag til opkrævning med en ensartet procent for alle indkomster, der kan fradrages på selvangivelsen, og som ikke indgår i pristallet. Alt dette er vi tilfredse med, og vi er ligeledes tilfredse med den anden dækningsform, der er foreslået, nemlig de forhøjede invalideforsikringsbidrag, hvorigenem alle merudgifter til invaliderne er dækket. Samtlige merudgifter ved invalideordningen dækkes gennem en forhøjelse af invalidebidraget for hele den voksne befolkning med samme beløb i kroner og øre. Dette tror jeg også er tilfredsstillende ud fra et konservativt synspunkt. Det tilbageerobrer invalideordningen som en mere